

Anonimizirana različica

Prevod

C-566/19 - 1

Zadeva C-566/19

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

25. julij 2019

Predložitveno sodišče:

Cour d'appel (chambre du conseil) (Luksemburg)

Datum predložitvene odločbe:

9. julij 2019

Pritožnica:

JR

[...] (ni prevedeno)

SENAT COUR D'APPEL NA NEJAVNI SEJI

Oseba JR je z izjavo z dne 19. junija 2019 v tajništvu tribunal d'arrondissement de et à Luxembourg (okrožno sodišče v Luxembourg, Luksemburg) pravilno vložila pritožbo zoper sklep, ki ga je istega dne izdal senat tega sodišča na nejavni seji [...] (ni prevedeno) in v katerem:

- se je razglasil za nepristojnega za obravnavo predloga za razveljavitev evropskega naloga za prijetje, izdanega v zvezi z osebo JR,

[...] (ni prevedeno)

je odločil, da je treba osebo JR predati francoskim organom, da bodo lahko uvedli kazenski pregon zaradi kaznivih dejanj, navedenih v evropskem nalogu za prijetje z dne 24. aprila 2019, ki ga je izdala Virginie BRELURUT, namestnica tožilca pri državnem tožilstvu Tribunal de Grande Instance de Lyon (prvostopenjsko sodišče v Lyonu, Francija).

[...] (ni prevedeno)

Pritožnica na prvem mestu meni, da bi bilo treba njeno predajo zavrniti, ker senat na nejavni seji na prvi stopnji ni odločil v zakonskem roku. Predlaga še razveljavitev evropskega naloga za prijetje, ker naj odreditveni pravosodni organ, ki je ta nalog izdal, ne bi bil „pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002, saj lahko po mnenju pritožnice francosko državno tožilstvo dobi posredna navodila od izvršilne veje oblasti, tako vmešavanje pa naj bi bilo v nasprotju z merili, ki jih je izoblikovalo Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) in v skladu s katerimi je prepovedan kakršen koli neposredni ali posredni vpliv izvršilne veje oblasti na odreditveni organ, ki izda evropski nalog za prijetje. Podredno predlaga, naj se pri Sodišču vložijo vprašanje za predhodno odločanje.

Predstavniki Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg (vrhovno državno tožilstvo, Veliko vojvodstvo Luksemburg) predlaga zavrnitev navedenih pritožbenih razlogov. V zvezi s tem predlaga, naj se ugotovi, da odreditveni organ, čeprav je državno tožilstvo, izpolnjuje merilo neodvisnosti, kot ga je opredelilo Sodišče. Vendar kljub temu meni, da je treba v primeru najmanjšega dvoma glede tega merila postaviti vprašanje za predhodno odločanje.

[...] (ni prevedeno) [...] (ni prevedeno) [zavrnitev prvega pritožbenega razloga v zvezi z zakonskim rokom]

Sodišče je v dveh sodbah z dne 27. maja 2019 razložilo pojem „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU (EU:C:2019:456), ter PF (generalni državni tožilec v Litvi), C-509/18 (EU:C:2019:457)).

Odločilo je, da:

- lahko države članice v skladu z načelom procesne avtonomije po svojem nacionalnem pravu sicer res imenujejo „pravosodni organ“ s pristojnostjo za odreditev evropskega naloga za prijetje, vendar pomena in obsega tega pojma ni mogoče prepustiti presoji vsake države članice,
- izraz „pravosodni organ“ iz te določbe ni omejen zgolj na sodnike ali sodišča katere od držav članic, ampak ga je treba razumeti tako, da širše zajema organe, ki v tej državi članici sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v kazenskih zadevah, v nasprotju zlasti z ministrstvi ali službami policije, ki so del izvršilne oblasti,
- iz tega izhaja, da lahko pojem „pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584 zajema organe države članice, ki, ne da bi bili nujno sodniki ali sodišča, sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v kazenskih zadevah v tej državi članici, ter da je treba organ, kot je državno tožilstvo, ki

ima v okviru kazenskega postopka pristojnost, da sproži pregon zoper osebo, osumljeno storitve kaznivega dejanja, z namenom, da bi bila privedena pred sodišče, obravnavati kot organ, ki sodeluje pri izvajanju sodne oblasti zadevne države članice,

- sistem evropskega naloga za prijetje vključuje varstvo postopkovnih in temeljnih pravic na dveh ravneh, ki mora biti zagotovljeno zahtevani osebi,

druga raven varstva pravic zadevne osebe pomeni, da pravosodni organ, ki je po nacionalni zakonodaji pristojen za izdajo evropskega naloga za prijetje, zlasti spremlja izpolnjevanje pogojev, potrebnih za to izdajo, in preuči, ali je glede na posebnosti vsakega posameznega primera navedena izdaja naloga sorazmerna,

- mora tako „odreditveni pravosodni organ“ imeti možnost opravljati to funkcijo objektivno, ob upoštevanju vseh obremenilnih in razbremenilnih elementov, ne da bi bil izpostavljen tveganju, da bi za njegovo odločanje lahko veljali zunanji ukazi ali navodila, zlasti od izvršilne veje oblasti, tako da ni nobenega dvoma o tem, da je odločitev o izdaji evropskega naloga za prijetje v pristojnosti tega organa in ne navedene oblasti,
- mora biti odreditveni pravosodni organ sposoben delovati neodvisno pri opravljanju svojih funkcij v zvezi z izdajo evropskega naloga za prijetje, ta neodvisnost pa zahteva, da obstajajo statusna in organizacijska pravila, ki zagotavljajo, da odreditveni pravosodni organ v okviru sprejetja odločitve o izdaji takega naloga za prijetje ni izpostavljen kakršnemu koli tveganju, da bo zlasti podrejen posameznim navodilom izvršilne veje oblasti,
- mora poleg tega v odreditveni državi članici – kadar zakonodaja te države članice podeljuje pristojnost za izdajo evropskega naloga za prijetje organu, ki, čeprav sodeluje pri izvajanju sodne oblasti te države članice, ni sodna oblast – obstajati možnost sodnega nadzora nad odločitvijo o izdaji takega naloga za prijetje in zlasti nad sorazmernostjo takšne odločitve, ki v celoti izpolnjuje zahteve učinkovitega sodnega varstva,

torej pojem „odreditveni pravosodni organ“ v smislu Okvirnega sklepa ne zajema državnih tožilstev države članice, za katera obstaja tveganje, da bodo nanje v okviru sprejetja odločitve v zvezi z izdajo evropskega naloga za prijetje neposredno ali posredno naslovljeni posamezni ukazi ali navodila izvršilne veje oblasti, kot je ministrstvo za pravosodje, zajema pa generalnega državnega tožilca države članice, ki je – čeprav strukturno ni odvisen od sodne veje oblasti – pristojen za kazenski pregon in ki mu je pri izdaji evropskega naloga za prijetje z njegovim statusom zagotovljeno jamstvo neodvisnosti v odnosu do izvršilne veje oblasti.

Predstavniki luksemburškega vrhovnega tožilstva trdi, da francosko državno tožilstvo izpolnjuje zahteve, ki jih je izoblikovalo Sodišče, saj od sprejetja zakona št. 2013-669 z dne 25. julija 2013 člen 30 Code de procédure pénale (zakonik o

kazenskem postopku) v Franciji izrecno izključuje možnost, da bi minister za pravosodje na državno tožilstvo naslavljal navodila v posameznih zadevah.

Drži sicer, da v skladu s členom 30 francoskega zakonika o kazenskem postopku v zdaj veljavni različici, ki izhaja iz zakona z dne 25. julija 2013, francoski minister za pravosodje na uradnike državnega tožilstva ne more nasloviti nobenega navodila v posameznih zadevah. Lahko pa nanje naslavlja splošna navodila.

Torej bi bilo mogoče ugotoviti, da francosko državno tožilstvo formalno izpolnjuje merila glede neodvisnosti, izoblikovana v zgoraj navedenih sodbah Sodišča Evropske unije, saj je državni tožilec pri prvostopenjskem sodišču zaščiten pred kakršnimi koli posameznimi navodili izvršilne veje oblasti.

Vendar je ta analiza v nasprotju z analizo generalnega pravobranilca pri Sodišču Evropske unije M. Camposa Sánchez-Bordone, predstavljeno 30. aprila 2019 (v zadevah OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:337), ki je opozoril, da: „[t]a neodvisnost nacionalnega organa, ki izda ENP, [...] vključuje, da zadevni organ svoje funkcije izvaja povsem samostojno, ne da bi bil s komer koli kakor koli hierarhično povezan ali mu podrejen in ne da bi prejemal kakršne koli ukaze ali navodila, ter da je s tem zaščiten pred zunanjimi posegi ali pritiski, ki lahko ogrozijo neodvisnost presoje njegovih članov in vplivajo na njihove odločitve“ (točka 87 sklepnih predlogov).

Prav v nasprotju s tem pa bi lahko bila hierarhična vez zlasti med vrhovnim tožilstvom in državnimi tožilstvi pri francoskih prvostopenjskih sodiščih, saj člen 36 francoskega zakonika o kazenskem postopku določa, da „lahko generalni državni tožilec državnim tožilcem pri prvostopenjskih sodiščih s pisnimi navodili, vloženimi v spis postopka, odredi, da začnejo pregon ali odredijo, da se ta začne, oziroma da na pristojno sodišče naslovijo take pisne predloge, za katere generalni državni tožilec meni, da so primerni“.

Generalni pravobranilec pojasnjuje, da „[n]eodvisnost [...] ni združljiva z okoliščino biti kakor koli hierarhično povezan ali komur koli podrejen. Nosilci sodne oblasti so neodvisni tudi od višjih sodnih organov, ki sicer lahko pregledajo in odpravijo njihove [sodbe] a posteriori, ne morejo pa jim predpisati, kako naj sodijo“ (točka 96 njegovih sklepnih predlogov).

Evropsko sodišče za človekove pravice je v sodbi z dne 23. novembra 2010, Moulin proti Franciji, v kateri je potrdilo svojo sodbo z dne 29. marca 2010, Medvedyev proti Franciji, v zvezi s tem, da državni tožilec pri francoskem prvostopenjskem sodišču nima statusa „pravosodnega organa“, ugotovilo kršitev člena 5(3) EKČP z obrazložitvijo, „da člani državnega tožilstva v Franciji ne izpolnjujejo zahteve po neodvisnosti v odnosu do izvršilne veje oblasti, ki v skladu z ustaljeno sodno prakso spada – enako kot nepristranskost – med jamstva, neločljivo povezana z neodvisnim pojmom ‚sodnik‘ v smislu člena 5(3)“.

V tej sodbi Evropsko sodišče za človekove pravice „najprej ugotavlja, da sicer vsi sodniki in tožilci pri civilnih in kazenskih sodiščih sestavljajo sodno oblast iz

člena 66 francoske ustave, vendar iz nacionalne zakonodaje izhaja, da za sodnike velja drugačen sistem kot za člane državnega tožilstva. Zадnjenavedeni so vsi odvisni od skupnega hierarhično nadrejenega, to je ministra za pravosodje (,garde des sceaux'), ki je član vlade – in torej izvršilne veje oblasti. V nasprotju s sodniki niso neodstavljivi v skladu s členom 64 ustave. So pod upravo in nadzorom svojih hierarhično nadrejenih znotraj državnega tožilstva in v pristojnosti ministra za pravosodje. V skladu s členom 33 zakonika o kazenskem postopku mora državno tožilstvo sprejeti pisne predloge v skladu z navodili, ki so mu dana pod pogoji, določenimi v členih 36, 37 in 44 istega zakonika, čeprav nato prosto izoblikuje ustna stališča, za katera meni, da ustrezajo pravičnosti“ (točka 56 sodbe), ob tem pa še „opozarja, da jamstva neodvisnosti v odnosu do izvršilne veje oblasti in strank izključujejo zlasti možnost, da lahko nato nastopa zoper pritožnika v kazenskem postopku“ (točka 58 sodbe).

Čeprav drži – kot je bilo pojasnjeno zgoraj –, da francoski pravosodni minister od reforme iz leta 2013 na državne tožilce ne more več naslavljati navodil v posameznih zadevah, ostajajo preostale ugotovitve Evropskega sodišča za človekove pravice še naprej aktualne, še zlasti tista o pomanjkljivem jamstvu neodvisnosti in nepristranskosti državnega tožilca v odnosu do osebe, zoper katero je uveden kazenski pregon, in zahtevane osebe, saj je za državno tožilstvo značilna tudi nedeljivost: člani istega tožilstva namreč tvorijo nedeljivo celoto; dejanje, ki ga izvede član državnega tožilstva, je izvedeno v imenu celotnega tožilstva, kar pomeni, da se lahko navedeni člani v celotnem postopku med seboj zamenjujejo ali so lahko zamenjani.

V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je državno tožilstvo pri prvostopenjskem sodišču v Lyonu uvedlo pregon zoper pritožnico, medtem ko je eden od članov tega tožilstva izdal zadevni evropski nalog za prijetje.

Ob upoštevanju navedenega razvoja in sodne prakse Sodišča, kakor je razvidna iz sodb z dne 27. maja 2019, se postavlja vprašanje, ali francosko državno tožilstvo v obravnavani zadevi izpolnjuje merili glede neodvisnosti in nepristranskosti, kot sta opredeljeni, da lahko izda evropski nalog za prijetje, saj sistem evropskega naloga za prijetje vključuje varstvo postopkovnih in temeljnih pravic na dveh ravneh, ki mora biti zagotovljeno zahtevani osebi, pristojni pravosodni organ, ki je v Franciji imenovan za izdajo evropskega naloga za prijetje ter naj bi spremljal izpolnjevanje pogojev, potrebnih za to izdajo, in preučil njeno sorazmernost glede na okoliščine iz kazenskega spisa, pa je hkrati organ, zadolžen za kazenski pregon v isti zadevi.

Ker je skladna uporaba prava Evropske unije predpostavka javnega reda in v obravnavani zadevi taka uporaba ni tako očitna, da ne bi dopuščala nobenega razumnega dvoma, je treba torej [...] (ni prevedeno) v skladu s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije Sodišču predložiti vprašanje za predhodno odločanje, navedeno v izreku te sodbe.

IZ TEH RAZLOGOV

[...] (ni prevedeno)

je Cour d'appel (Luxembourg) (višje sodišče v Luxembourg) prekinilo odločanje, dokler se Sodišče Evropske unije s predhodno odločbo ne izreče o tem vprašanju:

„Ali je mogoče francosko državno tožilstvo, ki deluje pri sodišču, zadolženem za preiskavo ali sojenje, in ki je v Franciji na podlagi prava te države pristojno za izdajo evropskega naloga za prijetje, obravnavati kot odreditveni pravosodni organ v samostojnem pomenu iz člena 6(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 ob predpostavki, da je ta organ, ki naj bi nadziral izpolnjevanje pogojev, potrebnih za izdajo evropskega naloga za prijetje, in preučil njeno sorazmernost glede na okoliščine iz kazenskega spisa, hkrati organ, zadolžen za kazenski pregon v isti zadevi?“

[...] (ni prevedeno) [podpisi]

DELOVNI DOKUMENT